

PESEM

MIRAN JARC

Vsi zvoki sveta pojo o tem,
vse podobe pravljícijo žejnim očem,

daljno je, tajnovito ko sni
iz samotnih iskanj in palečih noči,

brezmejno kakor zvezdno nebo,
pesmi se zdi dosegljivo samó —

a je bloden privid. Neki večer
ugasne sinji daljinski nemir,

beseda zastane, pesem molči...
Pa naj je migljaj le brezčasnosti.

V eno se dvoje življenj je prelilo,
misel, zavest je v val pretalilo.

O, najsvetejše ure vihar:
biti na žrtveniku požar.

SAM

VINKO KOŠAK

Čutim pretakanja ritmov iz večnosti v dan,
slutim lepote v tihe noči zasanjane,
utripe večnih src pod zvezde pokojne.

Sredi vesoljstva sem,
sredi življenja,
divjega beganja človeka
in stvorov njegovih rok,
sredi v brezbrežje bežečih svetov
in kroženja zvezd
in sem sam.

Čutim pretakanja ritmov iz večnosti v dan,
slutim lepote v tihe noči zasanjane.
kje bratje ste, kje, — mene je strah
in sem sam.